

Eterna primāvarā

Tatiana Topciu

Eterna primăvară

Poezii

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Eterna primăvară

de Tatiana Topciu

Copyright © 2024 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TOPCIU, TATIANA

Eterna primăvară / Tatiana Topciu. – Oradea :
Casa Cărții, 2024

ISBN 978-606-732-253-8

821.135.1

Tehnoredactarea și coperta: Vasile Gabrian

Pictura de pe copertă: Tatiana Topciu

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Dedicație

*Acest volum de poezii
este închinat Creatorului,
pe care autoarea L-a iubit,
L-a slujit
și L-a așteptat,
și pe care acum, în sfârșit,
Îl cunoaște în chip desăvârșit.*

Prefață

din partea familiei

Nu există privilegiu mai mare pentru o persoană, ca acela de a se întâlni cu Dumnezeu și de a găsi sens, semnificație și împlinire pentru viața ei. De o astfel de întâlnire transformatoare a avut parte și Tatiana Topciu, născută pe 11 februarie 1939, într-o familie modestă din Brăila. La numai douăzeci de ani, când majoritatea dintre noi își caută rostul vieții, ea L-a cunoscut pe Dumnezeu, într-o cameră de spital, întâlnire care i-a marcat în mod radical viața. Din momentul acelei întâlniri, pe care a păstrat-o vie și proaspătă, de-a lungul vieții, ea a devenit o persoană nouă care a căutat cu pasiune să-L slujească pe Dumnezeu, cu credincioșie și dedicare.

Versurile pe care le oferim în continuare, cititorilor români, sunt o dovadă concludentă în acest sens. Ele poartă amprenta unei iubiri profunde față de Dumnezeu și a unei dorințe de a-L cunoaște tot mai mult. Pentru a respecta felul în care au fost publicate, am împărțit acest volum în două părți. Prima parte, intitulată *Picături de Absolut*, conține poeziile publicate de autoare în timpul vieții, dar rearanjate și corectate, iar partea a doua, intitulată *Pe prag de Infinit*, conține ultimele ei poezii înainte de a pleca Acasă, în vara anului 1999.

Titlul acestui volum, *Eterna Primăvară*, a fost ales în felul acesta, deoarece el constituie mărturisirea în versuri a felului în care ea s-a întâlnit cu Dumnezeu. Deși viața ei a fost marcată de numeroase încercări și suferințe, totuși în ciuda lor, ea a continuat să trăiască sub simbolul acestei primăveri eterne, păstrându-și nestinsă bucuria și fericirea de a-L fi găsit pe El.

Soție, mamă, poetă, profesoară, traducătoare de cărți creștine, pictoriță, colaboratoare la diverse reviste creștine, sunt numai câteva fațete ale celei care a fost Tatiana Topciu. Mai presus de toate aceste aspecte ale vieții ei, Tatiana Topciu a fost un copil al lui Dumnezeu, răscumpărat prin har, care L-a iubit pe Domnul ei, căruia I-a închinat întreaga ei viață și alături de care își continuă, nevăzută, „eterna primăvară” a sufletului ei, începută în urmă cu mai bine de patruzeci de ani.

Deși ea s-a stins, lucrarea ei continuă să strălucească mai departe și să mărturisească cu privire la profunzimea iubirii față de Dumnezeu și a frumuseții harului Său, revărsat în copiii Săi. Poeziile ei reprezintă mărturia unui suflet pentru care viața nu a fost o „numărătoare inversă” către finalul ei, ci o așteptare plină de dor și nerăbdare a întâlnirii cu Mirele ei drag, Isus Hristos.

Tuturor celor ce au încurajat apariția acestui volum, familia le rămâne recunoscătoare. Dacă n-ar fi fost ei, probabil că nu ar fi apărut atât de curând. În mod special, familia dorește să mulțumească editurii Casa Cărții care s-a oferit să publice acest volum de poezii, și în mod deosebit directorului acestei edituri, domnului Vasile Gabrian, care a făcut mai mult decât era dator, pentru ca aceste poezii să vadă lumina zilei.

Rugăciunea familiei, acum în fața acestui volum, este ca aceste poezii să continue să-L proslăvească pe Dumnezeu, să fie o încurajare pentru toți cei ce trec prin încercări, că viața alături de El, în ciuda lor, merită trăită, și un prilej de cercetare, în vederea mântuirii, pentru cei ce încă nu au cunoscut frumusețea și măreția lui Dumnezeu.

Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze aceste versuri și să-i conducă pe toți cititorii acestei cărți la o dragoste tot mai profundă față de Mântuitorul nostru drag, Isus Hristos, și la o cunoaștere personală a Acestuia!

Familia Topciu (soțul și copiii)
Constanța, mai 2002

Partea întâi

Picături de Absolut

Poezii publicate antum

Rugă pentru cântec

Nu mă lăsa, o, Doamne, să-mi curgă prin cuvânt,
șuvoiul neputinței și-al duhului înfrânt,
nici plânsu-nduioșării de mine însămi, nici,
în duh de răzbunare, al judecății bici.

Condeiu! meu să fie ca degetu-Ți, cândva,
când Te-ai plecat și-n țărână ai scris cu el, ceva.
Citit-a fiecare în semnul umilit
că cel mai greu e eul crezut neprihănit.

Dar fă să curgă, Doamne Isuse, prin cuvânt
șuvoiul biruinței din Duhul Tău cel Sfânt,
să 'nalțe trestia frântă și mucul fumegând
să spele, să mângâie până în miez de gând.

Și-așa cum mi-e cântarea să fie viața mea:
îndemn spre ce e veșnic și biruință-n ea.
Cu cât mai mult cuvântul va prinde-n sine grai,
să faci din semeni, Doamne, al slavei Tale-alai!

Locaş

Cum de-am crezut că vom zidi din piatră
locaş pentru Iehova Dumnezeu?
Când cerurile cerurilor, iată,
nu-L pot cuprinde-n ele vreodată,
cum va-ncăpea-ntre ziduri ... DUMNEZEU?!

El a zidit tot ceea ce-i mişcare
şi ceru-ntreg Îi e divinul tron,
pământul aşternut pentru picioare.
Cum să-L cuprindă catedrale, oare,
pe-Acela care n-are etalon ...?!

Cum ne-a orbit până-ntr-atât trufia,
să ne-apucăm zidiri a-I ridica,
să mărginim acolo veşnicia,
să coborâm acolo Măreţia
lui Dumnezeu, spre a-L glorifica ...?!

O, Cel ce nu încape în tipare,
încape-ntr-un locaş de necrezut,
dar nu e un locaş de închinare,
ci-i lacrima căinţei-cea mai mare
biserica în care e-ncăput ...

Eterna primăvară

... Era o primăvară cum n-a mai fost pe lume
și Paștele aproape, și flori aprinse-n crengi,
când pentru prima oară Tu m-ai chemat pe nume
și mi-ai trimis chemarea să Te urmez pe veci.

Știam de o Scriptură, dar tare-ntunecoasă,
ce tainele-și ascunde de cei căutători,
că-n ea se-ascunde parcă o vrajă ne-nțeleasă,
cu semne și cu taine, peceti și-ncuietori.

Și grea-mi părea cărarea ce duce către Tine,
iar Tu-nvelit în neguri, păreai de neatins.
Și-am înțeles atuncea că Tu, din slăvi divine,
Îți căutai făptura și Te lăsați atins.

Și-un glas mi-a zis: „Te roagă, mărturisește sincer
abaterile vieții, păcate de-orice fel,
căci pentru ele, Domnul plăti cu sfântu-I sânge.
În sânge ai iertarea și te împaci cu El.”

O, inimă deschisă! Ce har aduce-n sine
mărturisirea toată a vieții de păcat!
Porniră să țâșnească izvoare vii în mine,
cerească bucurie, potop, m-a inundat.

... Mergeam pe stradă, parcă venind din altă lume ...
Mi-ardea un foc din ceruri pe-al inimii altar ...
O! Dumnezeu există! Există! Ce minune!
Ieșindu-mi El în cale, m-a copleșit cu har ...

Câți ani pierduți prin lume în oarbă rătăcire
i-am risipit degeaba, lipsiți de Dumnezeu ...!
De-acum știu sensul vieții, știu că a mea menire-i
să duc mesajul-acesta la toți din jurul meu ...!

Și fu o primăvară ... cum n-a mai fost niciuna ...
Sunt ani de-atunci, și iarna să vină n-a-ndrăznit.
Mă simt de-atuncea soră cu soarele și luna,
cu mugurii, cu raza, cu plaiul înverzit.

Și Paștele acela cu lumânări aprinse,
și cu-n popor ce cântă „HRISTOS A ÎNVIAT!”
eu îl trăiam în suflet cu bucurii nestinse:
Hristos era în mine VIU cu adevărat!

Și odăița-aceea de sus, de la mansardă,
în noaptea fără seamăn, în ceasul magistral,
era un colț din slava minunată ...
Venise parcă Cerul la mine, la spital ...

Acum, și eu sunt glasul ce mi-a vorbit și mie:
Te roagă! Dă pe față întregul tău păcat!
Și ai să simți în suflet atâta bucurie,
că Dumnezeu, cu slavă, în tine a-nviat!

Și-atunci, nimic pe lume n-ai să mai vrei vreodată,
decât să duci la alții mesajul luminos
că este o lumină în lumea-ntunecată
ce suie pân-la ceruri. Iar calea e Hristos.

Geneză

A fost cândva, nimic ... și întuneric ...
Nimicul stăpânind imensitatea ...
Și-a fost întâi CUVÂNTUL cel puternic
Ce-a răsunat în toată plinătatea:

„Lumină, fii!”

Dar ce cuvânt încape
Minunea luminării veșniciei,
Venind din haos și-aducând aproape
Vederea nouă, proaspătă și vie ...?

Și-un țârm de aer prinse să se nască,
Urcând izvoare-n locuri fără nume ...
Culori au prins apoi să se ivească
În Ziua-aceea-ntâia, de pe lume ...

A apărut LUMINA-ntâia oară –
Întâiul pas al vieții către viață ...
Și-a fost atunci pe lume-ntâia seară ...
Și-a fost pe lume-ntâia dimineată ...

Nu-i nimeni să depună mărturie
Și nimeni nu-i să aibă cunoștință.
Dar, fiindcă este scris în Cartea Vie,
Mărturisesc aceasta prin credință,

Că Dumnezeu, ce-a poruncit luminii
Să biruiască noaptea cu tărie,
Sculptând în trecătoarea iarbă crinii,
Punând în cuget gândul veșniciei,

Mi-a luminat întunecata cale
În unic ceas, făcând să strălucească
Lumina cunoștinței slavei Sale
Cu bogăția ei dumnezeiască.

Și fiindcă eu nu fac precum prorocul,
Lumina sub năframă s-o-nvelească,
O duc mereu cu mine, ca-n tot locul
Lumina lui Hristos să strălucească.

Ce e în mine rază și-adiere
E glasul Lui, chemând la El zidirea,
Că moartea dezbrăcată-i de putere,
Cât jertfa Lui mai iartă omenirea.

O, lepădați năframa de orbire!
Priviți în sus și veți vedea, în fine,
Cum Dumnezeu Își cheamă-a Lui zidire
S-o vindece, s-o ierte, s-o aline ...

Veniți, prieteni, să luați lumină,
Nu-n lumânări ce pier cu-o adiere,
Ci-n sufletul de-obârșie divină!
Primiți solia ei de înviere!